

Round the Table Tour (deel 8): Ontberingen in het Midden Oosten Geen toiletpapier maar wel een fles water

Westlanders van de Ronde Tafel maken dit jaar een trip in Landrovers vanuit Peking terug naar Europa. Onderweg worden diverse kindgerichte serviceprojecten bezocht. Hieronder volgt een samenvatting van het eerste verslag van Jaap van der Sar die samen met Erik Leerdam momenteel door het Midden Oosten reist. Van der Sar en Leerdam nemen het derde reistrace voor hun rekening. Eerder kon u de verslagen lezen van Bert van Mierlo en Frank Vollebregt. Het tweede gedeelte werd volbracht door Paul en Anita van der Helm.

Aangezien de eerstvolgende projecten pas in Jemen (Sana'a) zijn, moeten we eerst zien dat we ons door de Verenigde Arabische Emiraten en Oman verplaatsen richting Jeminitische grens. We verzamelen vandaag om 8.30 uur bij de Landrover dealer in Dubai. Deze garage bleek bereid om ons op een geweldige manier te ondersteunen. Alle auto's zijn derhalve gereed voor het volgende stuk van de reis en zijn nagenoeg alle weer 100%.

Hoog tijd om te gaan rijden! Wat een fantastische ervaring: geen airco dus alle ramen open, Dire Straits voluit en genieten. De locals kijken hun ogen uit. In tegenstelling tot wat ik vanuit China en India begreep, laat men ons hier wel lekker onze gang gaan. Sommigen komen ons toeterend voorbij en steken hun duim omhoog. Op parkeerplaatsen komen mensen naar ons toe en vragen naar het hoe en waarom van de tocht. Dat leggen we graag uit want het is natuurlijk ook een unieke beleving.

Vandaag wellicht onze laatste 'westerse' maaltijd voordat we het echte Midden Oosten in gaan. Dubai heeft weinig meer van doen met de traditionele leefwijze die in het MO gebruikelijk is; de westerse invloeden overheersen inmiddels. Aangezien dit in een razend tempo plaatsvindt zie je nog wel veel traditionele zaken: vrouwen burka's, geen alcohol in supermarkten (maar wel weer in het hotel), etc.

We trekken langs de kust van de V.A.E. richting Oman en rijden dus langs de Indische Oceaan op zoek naar plaats om te overnachten. We maken kamp op strand en klappen de daktent open. De avond valt (het is hier om 19.00 uur donker) en we maken er wat moois van. Het

Oman

laatste bier is snel op, de sigaren gelukkig niet. We genieten van het 'hier en nu': in één woord: onbeschrijfelijk. 's Nachts slapen op circa 20 meter van de waterlijn in de daktent.

Er is weinig getijverschil dus we kunnen blijven staan en gaan een warme klamme nacht tegemoet. De luchtvochtigheid moet nagenoeg 100% zijn. De volgende ochtend komen de vissers uit de omgeving nieuwsgierig kijken wie er op 'hun' strand staan te kamperen. Zij halen de vis met twee boten met daar tussenin netten binnen. We moeten gaan rijden en kunnen dus niet op de vangst wachten. Vandaag gaan

we richting grens van V.A.E.-Oman. Deze passage duurt 4 uur.

Na wederom een klamme nacht met af en toe een zuchtje warme wind rijden we volgens plan om 7.30 uur weg want we moeten vandaag veel rijden. Het blijkt een prachtige rit te worden. In het begin rijden we verkeerd doch hebben snel de smaak te pakken. Dankzij de mobilifoons in alle

auto's blijft iedereen volgen. Dit werkt trouwens perfect. Allerlei soorten berglandschap worden probleemloos genomen. Verharde en met name onverharde stukken weg, rotslandschap, 'wasborden', Afrikaans aandoende steppelandschap. Ik wist van tevoren niet goed wat ik mij van Oman moest voorstellen. Ik had gelezen dat de wegen in Oman goed waren. Dit is ook zo maar we blijken deze vandaag niet

We zien mannen in jurken en vrouwen met een sluier en passen ons aan

te nemen. Het is de moeite meer dan waard. Onderweg bezoeken we een verlaten nederzetting aan de rand van een dorp. Tevens een oud paleis uit 1637 bezocht (Jabrin Castle) van een rijke familie. Aan het einde van de dag stijgen we tot 1920 meter en vinden een 'koele' plek om te kamperen. We zetten de auto waterpas en klappen de daktent uit.

Een volgende plaats is Nizwa. Hier lopen alle vrouwen in burka en de meeste mannen in lange jurken. Heel anders dus dan het westerse Dubai. Dit is dus het echte Midden Oosten. We lunchen in ibra: het eten is niet bijzonder maar wel goed. We kiezen veelal voor rijst met kip; de vis durven we nog niet aan. We hebben van reis-leider Bram het een en ander geleerd over de (eet)gewoonten in het MO. Eten met de

rechterhand en zonder bestek. Dit laatste krijgen we er vandaag nog bij dus gebruiken we het maar. Toilet papier kent men hier niet; in plaats daarvan hangt er een slangetje bij ieder toilet. En wanneer je in de openlucht iemand met een fles water achter een struik ziet verdwijnen moet je hem ook even niet storen.

We rijden naar de kust om hogerop een plek te vinden om te overnachten. Onderweg zien we grote variëteit aan land-

schappen inclusief wasborden onder ons. Dit deel van de rit laat zich kort samenvatten: stenen, zand

en stof. Een waanzinnige off-roadtocht naar boven. De Laro brengt ons zonder problemen naar boven. We gaan kamp maken tussen de rotsen. Het is een groot voorrecht om Oman via deze speciale route te zien. We hadden ook in een paar dagen naar Salalah in het zuiden kunnen rijden; we rijden echter de eerste dagen in Oman via een aantal bergketens waardoor we de vele facetten van dit land zien. Op de plek waar we nu staan komen enkele lokalen naar ons toe. De mensen ogen gelukkig met wat ze hebben: helemaal niets. Ze kijken hun ogen uit naar onze spullen.

Nog nooit reuzenschildpadden in de natuur gezien. Vandaag is de dag. Om 4.00 uur op zodat we om 5.00 uur op het strand staan, vlak voor zonsopgang. We lopen het strand op en daar zien we net de laatste reuzenschildpad richting zee kruipen, althans zo denken wij. Het prachtige dier verdwijnt langzaam in de hoge branding van de Indische Oceaan, een schitterend schouwspel. Het 160 kilo zware dier trotseert de hoge golven, zijn poten worden zwemvliezen en weg is hij. We waren net op tijd. Plotseling horen we iets achter ons; er worden kleine beetjes zand vanaf de grond omhoog geworpen. Een volgende schildpad graaft zich uit en komt tevoorschijn en beweegt zich richting woeste zee. Zo volgen er nog een handvol. Iedereen is sprakeloos, camera's zoemen en klikken. Wat kan de natuur adembenemend mooi zijn.

Inmiddels stijgt het Midden Oosten gehalte: alleen maar vrouwen in sluier. Wij passen ons aan: vrouwen in ons gezelschap bedekt gekleed en de mannen niet meer in korte maar alleen nog maar in lange broeken. Je kunt het in deze gebieden echt niet maken om hiervan af te wijken.

We rijden van Doqum naar Al-Kahil door een geelbruine zandvlakte en maken voor de eerste maal kennis met een ware zandstorm. Zeer slecht zicht en zand/stof dat overal doorheen komt. Alle ramen dus dicht. Vervolgens 'duur' getankt want hoe verder van de bewoonde wereld hoe hoger de prijs van de brandstof. We rijden verder. Plots verschijnt er een bordje 'End of asphalt'; nou dat hebben we geweten. We voeren op onze manier strijd tegen de elementen: wind, hitte, zand en stof. We maken ergens halverwege op deze weg kamp. Een soort westerstorm raast over de sterk geërodeerde rotsen. Gelukkig wat hoger gelegen dus geen zand dat in onze ogen en oren waait. Desalniettemin gaan

we een onrustige nacht tegemoet maar komen ongeschonden uit de strijd. (wordt vervolgd)

Jaap van der Sar / Erik Leerdam

'Kampmaken' in Nizwa